

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • fmlorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 [SVTROJICAMELBOURNE](http://SVTROJICAMELBOURNE.com) [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/SVTROJICABRUNSWICK) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 25. ОКТОБАР 2020. ☞ Број 60 ☞ Година II

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 25/12 ОКТОБАР 2020. СВ. МУЧ. ТАРАХ, ПРОВ И АНДРОНИК ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТА ПО ДУХОВИМА - Глас 3. Јутрење: Јев. васкрсно 9. Јн. 20, 19-31; Лит. Гал. 1, 11-19 Јеванђеље: 13,7-16; Лк. 7, 11-16 и Јн. 17,1-13
ПОНЕДЕЉАК, 26. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ СВ. ПЕТКЕ У 18ч
УТОРАК, 27. ОКТОБАР	СВ. ПЕТКА, ЈУТРЕЊЕ У 9ч, ЛИТУРГИЈА У 10ч
ЧЕТВРТАК, 29. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 18ч
ПЕТАК, 30. ОКТОБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ СВ. ПЕТРА ЦЕТИЊСКОГ У 18ч
СУБОТА, 31. ОКТОБАР СВ. ПЕТАР ЦЕТИЊСКИ	ЛИТУРГИЈА У 10ч, ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 18ч
НЕДЕЉА, 1. НОВЕМБАР СВЕТИ ПРОРОК ЈОИЛ, ПРЕПОДОБНИ ПРОХОР ПЧИЊСКИ И ПРЕПОДОБНИ ЈОВАН РИЛСКИ	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
ДРЖАВНИМ ПРОПИСОМ БОГОСЛУЖЕЊА СУ ЗАТВОРЕНА ЗА НАРОД И ПРЕНОСЕ СЕ УЖИВО НА ЈУТЈУБУ	

СВ. МУЧЕНИЦИ ТАРАХ, ПРОВ И АНДРОНИК

Тарах беше родом из Клавдиопоља у Сирији; Пров из Сиде Памфилијске, а Андроник – син знаменитог грађанина Ефеског. Мучени сва три заједно од антипата Нумерија Максима у време цара Диоклецијана. Тараху беше 65 година у време мучења. Када га антипат три пута упита за име, он сва три пута одговори: хришћанин. Најпре их тукоше штаповима, па их кржаве и рањаве бацише у тамницу. По том их поново изведоше на истжавање. Када

антипат саветоваше Прова да се одрече Христа обећавајући му почасти од цара и своје пријатељство, одговори Пров свети: „нити царева почасти хоћу, нити твоје пријатељство желим“. А када прећаше св. Андронику још већим телесним мукама, одговори млади мученик Христов: „тело моје пред тобом је, чини што хоћеш“. После дуготрајних мучења по разним местима ова три света мученика беху бачени у позоришту пред зверове. Пре њих беху неки други осуђеници у истом позоришту растргнути од зверова. Но зверови не хтеше шкодити светитељима, него се и медвед и лавица љута умиљаваху око њих. Видећи то многи повероваше у Христа Бога и викаху на антипата. Бесан од љутине, и љући од зверова, антипат нареди војницима, те уђоше и мачевима исекоше Христове војнике на комаде. Тела им осташе помешана са мртвим телима осталих осуђеника. Три хришћанина: Макарије, Феликс и Верије, који

присуствоваху убиству св. мученика, дођоше те ноћи да узму тела њихова. Но како тела беху помешана, а ноћ беше врло тамна, они, у недоумици како да распознају тела мученичка, помолише се Богу, и на једанпут појавише се три свеће над телима светитељским. И тако они их узеше и чесно сахранише.

(Пролог)

МИСЛИ ЗА 25. ОКТОБАР

Од кога, браћо, побеже пророк у пустињу? Од злих непријатеља, од страсти и од сујете.

Зашто побеже у пустињу? Зато што је то начин победе над злим непријатељима, над страстима и сујетом светском. О пустињи се мало ко отима, зато је побегао у

пустињу. Људи се отимају о градове, и земљу, о власт и богатство, а не о пустињу. И унутрашњи непријатељи човекови, страсти и разне сујетљивости, у градовима се непрестано подижу новим огњем, док у пустињи вену и ишчезавају. *Страх од смрти најаве на мене, вели пророк пре тога.* И то је разлог да бежи у пустињу. Треба душу своју припремити за онај свет, за сусрет са Богом. Ни цар се не може спасти од смрти, нити може избећи суда. Живећи у раскоши и весељу непрестаном човек је ваистину као успаван напитцима овога света. И усред раскоши и весеља помисао на смрт тргне га и пробуди га. Ах, умрети се мора! Овај свет се оставити мора! Где ми је душа? Где су ми дела? Са чим у отићи из овога света, и са чим ћу ући у онај свет? Хиљаде и хиљаде оних, који су се пробудили таквим питањима од сна греховног, побегли су у пустињу, да дан и ноћ исправљају душу своју и чисте срце своје покајањем, молитвом, постом, бдењем, трудом и осталим опробаним средствима, којим човек убија страх од смрти и у синовљава се Богу.

О Господе Исусе Христе, Наставниче наш премудри и преблаги, који си се и сам понекад удаљавао од људи у самоћу, помози нам, да приберемо душу своју и спремимо се за царство Твоје пресветло. Теби слава и хала вавек. Амин.

Св. Влаица Николај

LIVING OUR ORTHODOXY IN A NON- BELIEVING SOCIETY

*THE STRUGGLE TO REMAIN FAITHFUL
ORTHODOX CHRISTIANS IN A SOCIETY
DEVOID OF FAITH*

In this pluralistic society there are many Orthodox individuals who find themselves sharing their lives with non-Orthodox family members. Sometimes those around us are not even practicing Christians, or even hostile to the idea that someone is religious, so the struggle to keep to the traditions and practices of the Orthodox Faith can be difficult. The blessing prayers before each meal can be particularly awkward when other members of one's household find even the idea as strange. Sunday mornings can also be a struggle for the Orthodox Christian, when one's friends and family don't understand why we would choose a service over heading to the beach. This hostility towards our Orthodox Christian faith can also carry over into the workplace. The majority of employers would not even consider letting an employee take time off for a holy day Liturgy, even if it is a major feast of the Church.

It is essential that we not allow our commitment to Christ falter in

the face of social pressure, either in the workplace, or in the home. Although it is not necessary to be in their face about our faith, it is important that we remember the example of the early Christians. They were so committed to Christ that they willingly faced martyrdom rather than deny their faith, or compromise Christian principles.

It is important that we not hide our faith under any circumstances, however this does not mean we should be preachy or self-righteous, for a Christian who is grateful for their faith is also compassionate toward those who have no faith. Giving a loving witness to Christ while following the dictates of our Orthodox traditions is a good starting point.

Additionally, we need not be showy about our faith, but it is important that we not hide the fact that we are Orthodox Christians. Making a simple sign of the cross over ourselves before we eat expresses not only our gratitude towards God for our food, but gives quiet witness to our willingness to live our lives in open love of our Saviour. The Lord said if we deny Him before men, He will deny us before the Father. Keeping the traditions of our faith, staying true to the fast periods, and making an effort to attend Liturgy on a weekly basis, is absolutely necessary if we are to grow spiritually.

Most importantly, our dedication to our faith and a willingness to give witness to our love of Christ can have a huge impact on those around us. If our love of the Saviour translates into love of family and neighbour, those around us will see that our God is real, and that our Orthodox faith is truly a transcendent way of life, one that actually transforms our nature. When people see that we are filled with joyous living and not judging others, they in turn will want what we have. The Pearl of Great Price can be theirs as well!

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

СВ. ПЕТКА – ПАРАСКЕВА

Ову дивну светитељку српског порекла, прославићемо молитвено на дан празника, 27. Октобра 2020. године. Сви они који славе треба да позову свештеника ради договора о ономе шта можемо учинити у овим условима. Срећна слава! СВЕШТЕНИЦИ

„ХРИСТОС ЈЕ ИСТИ ЈУЧЕ И ДАНАС И У ВИЈЕКОВЕ“

Често можемо чути како људи говоре о томе да је потребно „ићи у корак са временом“, мењати ствари или прилагођавати се новом времену. Шта то суштински значи? Да се одговори на то питање неопходно би било да се овоме студиозно приступи. У сваком случају, један аматерски приступ овој проблематици могао би да понуди једноставан одговор. Наиме, мењати се или ићи у корак са временом значи мењати свој однос према стварима, догађајима, људима, историји и имати спремност да се све релативизује. Све вредности. Све идеологије. Чак и врлинско живљење. Оно што је до јуче било неморално и незаконито, данас је и морално и законито. Нисмо ли ми сведоци ових промена. До недавно је хомосексуалство било неморално и незаконито, а данас је и морално и законито. И, не само што је морално и законито већ је моралније и законитије од онога другог. Бити традиционалан постаје угрожена категорија у ово време. Људи који су за трајне вредности у друштву сматрају да је то нормално и није им се лако организовати и правити лоби удружења како би промовисали своје идеје. Ови други су веома активни и својски раде на томе да промовишу себе и нови морал.

Ми смо, такође, до недавно могли да се боримо за ширење Јеванђеља као истинске вредности и богооткровења као и да утичемо на државе у којима живимо и на њихову политику. Сада је наш учинак сведен на минимум, односно и не постоји. Пример овоме јесте однос државе Викторије или Аустралије према хришћанима. Њих ми апсолутно не занимамо. Још пре септембра месеца политичари у Викторији ширили су вест да ће уприличити састанак саветодавне природе са верским организацијама, да разговарају о новонасталој ситуацији. На наше тражење да и

Српска црква у Викторији буде заступљена на томе саветовању, један од министара одговорио је после више од 35 дана да ће то имати у виду. Ни до данас нема никаквог наговештаја да ће икада и доћи до тог саветовања. То је само била обмана јавности. Дакле, ми живимо у друштву које не вреднује хришћанске врлине, хришћански поглед на свет, истину, правду, Христа. Све је релативизирано. За њих је Христос само један од богова, један од оснивача религија, раван са Мухамедом и Будом и другима. Другим речима, Христос у њиховим очима, иако су неки од њих номинални хришћани, није Спаситељ света и човека. Они су од једне, условно речено, хришћанске земље, створили неку плуралистичку смесу, која свету нуди „хлеба и игара“ и нови поглед на свет, који каже да је све о чему се већина сложи морално и исправно.

У јеку свих промена у нашем друштву ништа није поштеђено. Некада смо знали да су Микеланђело, Шекспир, Његош, Достојевски непоновљиве личности, а сада се јавно врши ревизија њихове стварне вредности. Уметност више није иста, књижевност је деградирана и све се може подвести под оно: да, али шта фали овој уметности која проистиче из слободног израза?

Ови напади на све вредности нису поштедели хришћане. Римокатоличка црква, Англиканска и разне протестантске групе прилагођавали су се времену, уносили гитаре у храмове, правили концерте од литургија, другим речима, све чинили да би задржали интересовање верника, који су пролазили кроз периода новина и промена у друштву. На крају, ништа од овога њиховог покушаја прилагођавања није успело и није помогло њиховом бољитку. Напротив, радећи овако они су значајно разводнили учење својих цркава, поку-

шавајући да мењају јеванђелски приступ Онога, „Који је исти јуче и данас и у вијекове“ (Јев. 13,8).

То је Господ, Који је за себе рекао „Ја сам Пут, Истина и Живот“. Како је онда могуће мењати нешто у томе? Ако Он за себе каже да је „Пут“ узалуд ми тражимо други пут. Ако Он за себе каже да је „Истина“, где да нађемо истину мимо Њега. Ако Он за себе каже да је „Живот“, где да нађемо живот на другој страни. Зато Апостол истиче да је Христос исти, да се не мења. Јер, на крају, шта је то што бисмо ми променили у Његовој личности? То да ли се у ово време певају народне или забавне песме, да ли је уметност класична или ослобођена било каквих обавезујућих оквира, да ли је у школе уведен марксизам или сатанизам, да ли људи верују у Христа или Га нападају, да ли поштују хришћански морал или не, све то нема никакве везе са Христом, јер је Он „исти јуче и данас и сутра“. Бог је исти. Не мења се, а наше прилагођавање времену и друштвеним променама постаје истински изазов за све.

Неопходно је да стално испитујемо себе и свој однос према Христу. Ако се Христос не мења, а нема разлога да другачије мислимо, онда је једина могућа промена она која се дешава у нама. Да ли ћемо, због положаја у друштву, због хвале безбожника на наш рачун, због сопствене добробити, или због било чега другог, пристати на то да се мењамо на уштрб нашега односа са Богом, потпуно је остављено сваком појединцу на одлуку. Ми смо слободни људи и можемо слободно одлучивати. Било би, наравно, добро ако бисмо могли да „останемо у слободи којом нас Христос ослободи“, по речима апостола Павла. Нека да Бог да тако буде! Амин.

Проша Милораг Лончар

ХОЋЕ ЛИ ВЕРА У НАМА ПРЕЖИВЕТИ ПАНДЕМИЈУ ВИРУСА?

Трезвено отачко мњење вековима је различите колективне и појединачне трагедије (болести, ратове, заразе) објашњавало као прилику за покајање. Тиме су последовали Спаситељу Христу и Светом Јовану Крститељу који су новозаветну проповед почели позивом: „Покајте се!“ Увек чувајући достојанство лика Божијег у човеку, разликујући грех и грешника.

Данас као да је потребна изузетна храброст да се људи позову на покајање. Грех је кроз различите пропаганде, јавне и скривене, стекао такав легитимитет и имунитет да је постало непожељно и примитивно га прозивати. Против њега се лек не тражи. Многи су пристали на то, уплашили се етикете.

Пандемија вируса корона или ковид-19, којом је човечанство углавном изненађено у 2020. години, отворила је очи за многе друштвене аномалије. Поставила је питања на која су многи давали одговоре.

Оно што је било приметно на нашим просторима, то је као да нас је пандемија пробудила из дебелог зимског сна. Сенку нисмо стигли да видимо, јер је убрзо уследила изолација. Она је многе одвојила од пролећног сунца, али и од радости грејања лицем ближњих својих. За врлину је проглашена „дистанца“, као начин да ближњег заштитимо од себе. И себе од њега. Необична врлина за савременог човека који је годинама уназад упућиван на емпатију, комуникативност и солидарност, иако свестан да га неке невидљиве силе глобалног света све више отуђују. *Говоре, а не њворе.* Није ни чудо што су многи били потпуно збуњени и дезоријентисани. Поклонивши се телевизијској и електронским медијима, као

каквом новом божанству, многи су заборавили да позову некога од ближњих да питају да ли им је потребна помоћ. Како рече једна честита старија парохијанка: *Као да је неко све ово смислио да нас још више удаљи једне од других.*

Многи преко 65 година, одвојени од деце која су отишла по свету „трбухом за крухом“ или за нечим другим, остали су усамљени у вишеспратницама данима. Неки од њих у проблему да дођу до хлеба и млека. Уплашивши се за себе, многи су заборавили на ближње. Док су пси и мачке имали могућност да се шетају, да врше нужду по парковима, да њихови власници међусобно разговарају и не држе дистанцу, деца су била по три дана затворена у станове. Без могућности да присуствују недељним богослужењима, да се играју. Без осврта на психо-социјалне последице оваквог стања за њихов формативни ментални развој, нико их се није сетио. Вратили су се у паркове где их је сачекао измет од животиња које су биле привелегованије од њих (...)

Док су поједине новинарске екипе, попут старих удбашких обавештајаца, уходиле свештенство и народ, упирећи им камере у очи, унутартеолошки разговори су демонстрирали друштвену одговорност да кажу своје мишљење. Тиме се пред нас кристално јасно поставио дугогодишњи проблем одвојености Цркве и теологије. Са једне стране су појединци који себе представљају као глас Цркве и ућуткују свакога ко би се позвао на било које предањско утемељење за промишљање стварности – теологију. Као да је теологија непријатељ, а не *служба изградње Цркве.* Са друге стране су они који сматрају да теологија може и без Цркве. Трезвеност је у дефициту. Љубав, такође. А пуна су нам уста речи о љубави према ближњима и даљњима. Док Јеванђеље поручује *да ће нас свешћо љубави међусобној познаћи да смо ученици Христови.*

Сваке године у свету око 800.000 људи изврши самоубиство. Депресија ће ускоро постати најмасовнија болест на свету. Питање смисла, о коме је В. Франкл говорио да је увек испред нас, вапи за одговором. Соматске болести, многе као последица психичких оболења, харају светом. Трансцендентно, о коме је К. Г. Јунг говорио као неопходности за здрав баланс свесног и несвесног, у свету и код нас прогони се отворено, али и перфидно. Тиме се имунитет, како физички тако и духовни, опасно угрожава. Да ли имамо лек за јачање имунитета?

Он не мора искључивати медицинске лекове, али не сме дозволити да буде проглашен опасним и превазиђеним. Светотајински живот Цркве који нуди *лек бесмртности* и теолошка проповед као „делатност будућег века“ аутентични су саборци за Живот човека и света. То не смемо подразумевати, већ неговати као најлепше цвеће у врту Божијем. Само тако, вера у нама преживеће актуелни и све долазеће вирусе.

*Проф. Александар Р. Јевшић,
Храм Свешћо Саве, Краљево*

„И ШТА БИ МИ РУСИ ПОСТАЛИ БЕЗ ЦАРА? НАШИ НЕПРИЈАТЕЉИ УБРОЗО БИ СЕ ПОТРУДИЛИ ДА УНИШТЕ И САМО ИМЕ РУСИЈЕ, ПОШТО ЈЕ НОСИЛАЦ И ЧУВАР РУСИЈЕ, ПОСЛИЈЕ БОГА – ГОСПОДАР РУСИЈЕ – ЦАР САМОДРЖАЦ, БЕЗ ЊЕГА РУСИЈА И НИЈЕ РУСИЈА. НЕКА БОГ ЧУВА РУСИЈУ И РУСКОГ ЦАРА, АКО НЕ РАДИ РУСА, НЕДОСТОЈНИХ ЗБОГ СВОЈИХ ВЕЛИКИХ ГРИЈЕХОВА, ТО РАДИ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, РАДИ СВИХ СВЕТИХ И РАДИ СВИХ ЧУДА, КОЈА СЕ ПРОЈАВИШЕ У РУСИЈИ ПРЕТХОДНИХ ВИЈЕКОВА, УЗ ПОМОЋ И ЗАСТУПНИШТВОМ БОЖИЈЕ МАЈКЕ И СВЕТИХ ЧУДОТВОРАЦА РУСКИХ, КОЈИМА НЕ ОСКУДЕВА НИ РУСКА ЦРКВА НИ РУСКА ЗЕМЉА“

**СВЕТИ ПРАВЕДНИ
ЈОВАН КРОНШТАТСКИ**
